ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Βασιλεὺς ἐγνώριζε ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ γάμου τῆς Ἰωάννας μὲ τὸ στρατάρχη καὶ τὴν ἀχρώσοί του ἐπὶ Ἐρρίκου Β'. ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἐπίμονες ἐνέργειες τοῦ Κοντοσταύλου. Ἐγνώριζε ἀχόμα τὸν ἐπακολουθήσαντα γάμο τῆς ἀδελφῆς του Ἀρτέμιδος μὲ τὸ Φραγκίσκο ντὲ Μονμορανσί, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους ζοῦσαν χωριστά. Τὰ ἤξερε ὅλα αὐτὰ καὶ τώρα βρισκότανε σὲ δύσκολη θέσι γιὰ τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνη.

Ὁ στρατάρχης ἀντέλήφθη ἀμέσως τὴν ἀμηχανία τοῦ βασιλέως καὶ πρόσθεσε δυνατά :

— Μεγαλειότατε, δὲν πρόκειται ἁπλῶς γιὰ τὴν κύρωσι ἢ τὴν ἀκύρωσι τοῦ πρώτου μου γάμου. Ἐγὼ ἤρθα ἁπλῶς νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴ δικαιοσύνη σας γιὰ δυὸ ἄτυχες γυναῖκες, μητέρα καὶ κόρη, ἡ ὁποῖες ἀρπάχτηκαν ἀπ' τὴ μικρὴ καὶ τατεινὴ φωλιὰ ὅπου ζοῦσαν ἥσυχα καὶ βυθίστηκαν στὴ δυστυχία. Ἔρχομαι νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σας γιὰ τὴν ἀτελεύτητη ρωσι τῶν δυὸ δυστυχισμένων πλασμάτων καὶ συγχρόνως νὰ καταγγείλω τὸν ἀχρεῖο καὶ ἐκβιαστὴ ἀδελφό μου. Ἀ, νάτος κιόλας, μεγαλειότατε...

Καὶ ὁ Φραγκίσκος ἅπλωσε ἀπότομα τὸ χέρι στὴν πόρτα, ὁ ὁποία ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνοιγόταν γιὰ νὰ μπῆ μέσα ὁ στρατάρχης Ἐρρίκος Μονμορανσί.

Ὁ Ἐρρίκος ἦταν κάτωχρος σὰν κερί.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ κύτταξαν μιὰ στιγμὴ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο σιωπηλά, καὶ αὐτὴ ἡ στιγμὴ φάνηκε καὶ στοὺς δυὸ σὰν μιὰ ὁλόκληρη ζωή. Ἂν τὸ μίσος εἶχε τὴ δύναμι νὰ κερανοβολῆ, χωρὶς ἄλλο οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι θὰ πέφτανε ἀμέσως νεκροὶ ἀπὸ τὰ βλέμματα ποὺ ἀντήλλαξαν.

Ὁ Ἐρρίκος, μόλις ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα, στηρίχτηκε ἐπάνω της, σὰν νὰ τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει ἡ δυνάμεις του. Ὡστόσο, ὁ Ἐρρίκος πηγαίνοντας στὸ Λοῦβρο ἤξερε ὅτι θὰ συναντοῦσε ἐκεῖ τὸν ἀδελφό του καὶ εἶχε προετοιμαστεῖ γι' αὐτὴ τὴ συνάντησι. Εἶχε προμαντέψει τὶ θὰ τοῦλεγε ὁ Φραγκίσκος καὶ εἶχε σχεδιάσει ἀπὸ πρὶν μιὰ τρομερὴ ἀπάντησι ποὺ θὰ τοῦδινε καὶ ποὺ πίστευε πὼς θὰ τὸν συνέτριβε. Μόλις ὅμως ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε ἀντίκρυ στὸν ἀδελφό του, χάθηκε ἀμέσως τὸ θριαμβευτικὸ χαμόγελο ποὺ εἶχε στὰ χείλη του. Ἔμεινε σχεδὸν ἀπολιθωμένος, σὰν νὰ μὴν τοῦ εἶχε πεῖ τίποτε στὸ δρόμο ὁ λοχαγὸς Νανσὺ καὶ νὰ μὴν τὸν εἶχε προειδοποιήσει. Κατόρθωσε ὅμως, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια νὰ φανῆ ψύχραιμος, προχώρησε μὲ σταθερὸ βῆμα πρὸς τὸ βασιλέα καὶ τοῦ εἶπε μὲ θάρρος :

— Μεγαλειότατε, μοῦ κάματε τὴν τιμὴ νὰ μὲ καλέσετε ἐδῶ. Νὰ με, λοιπόν, εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑπακούσω στὶς διαταγές σας...

Ὁ ἱππότης ντὲ Παρνταγιάν εἶχε ἀποσυρθεῖ σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αἰθούσης, ὅπου ὁ Ἐρρίκος Μονμορανσὺ δὲν τὸν πρόσεξε. Ἀπὸ κεῖ παρακολουθοῦσε κάθε κίνησι, κάθε λέξι, κάθε χειρονομία.

— Κύριε Μονμορανσύ, εἶπε ὁ βασιλεὺς στὸν Ἐρρίκο, ὑπερβολικὰ συγκινημένος, σᾶς ἐκάλεσα ἐδῶ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπίμονη παράκλησι τοῦ ἀδελφοῦ σας. Ἀκοῦστε λοιπόν, ἂν εὐαρεστεῖσθε, αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς πῆ ὁ ἐξοχώτατος Φραγκίσκος ντὲ Μονμορανσὺ καὶ κατόπιν ἀπαντᾶτε. Ἐπιτρός, ἀρχίστε, στρατάρχα...

Ὁ Φραγκίσκος, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶδε τὸν ἀδελφό του νὰ μπαίνη, κατελήφθη ἀπὸ σκοτοδίνη. Ἦταν τόσο πολὺ ζαλισμένος, ὥστε μίλησε μὲ κόπο καὶ μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν.

— Ἂς εὐαρεστηθεῖ, εἶπε, ἡ ὑμετέρα μεγαλειότης, νὰ ρωτήση τὸν κύριο τὶ ἀπόγινε ἡ κόμισσα Ἀνναμπέλλα ντὲ Πιὲν καὶ ἡ κόρη της Λουΐζα...

Ἐπακολούθησε μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ ὀλίγων λεπτῶν καὶ ὁ Φραγκίσκος ἔπειτα πρόσθεσε :

— Ἂν ἀπαντήση μὲ εἰλικρίνεια στὴν ἐρώτησί μου καὶ ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ πάψη νὰ τὶς καταδιώκη στὸ ἑξῆς, θὰ τὸν συγχωρήσω γιὰ ὅλα ὅσα μοῦκανε ὥς τώρα...

— Ἀκούσατε, στρατάρχα ; Ἀπαντῆστε ! διάταξε ὁ βασιλεύς.

Ὁ Ἐρρίκος ὄρθωσε περήφανα τὸ ἀνάστημά του καὶ κερανοβολῶντας τὸν ἀδελφό του μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο θρίαμβο καὶ κακία εἶπε :

— Γιὰ νὰ ἀπαντήσω ὅπως πρέπει, ἂς εὐαρεστηθεῖ προτήτερα ἡ μεγαλειότης σας νὰ ρωτήση τὸν κύριο στρατάρχη ἂν ἐπῆγε ἢ ὄχι σ' ἕνα μέγαρο τῆς ὁδοῦ Μπετιζιό, ποιὰ πρόσωπα συνάντησε ἐκεῖ καὶ τὶ συμφώνησε μαζύ τους.

Μιὰ νεκρικὴ ὠχρότητα ἁπλώθηκε ἀμέσως στὸ πρόσωπο τοῦ Φραγκίσκου, ὁ ὁποῖος κατάλαβε ὅτι ὁ ἀδελφός του ἔνοιωσε τὴν ἐπίσκεψή του στοὺς συνωμοτοῦντας κατὰ τοῦ Βασιλέως Οὐγενότους. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ βρῆ μιὰ ἀπάντησι, ἀλλὰ οἱ λέξεις δὲν ἐρχόντουσαν στὸ στόμα του.

— Ἄθλιε !... βρυχήθηκε ὑπόκωφα κυττάζοντας ἄγρια τὸν ἀδελφό του, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούση ὁ βασιλεύς.

— Λοιπόν, ἀφοῦ ὁ ἐξοχώτατος στρατάρχης δὲν καταδέχεται ν' ἀπαντήση, θὰ ἀπαντήσω ἐγὼ γι' αὐτόν, εἶπε ὁ Ἐρρίκος.

— Μιὰ στιγμή, ἐξοχότατε ! τὸν διέκοψε ἔξαφνα μιὰ φωνὴ ἀτάραχη, σταθερὴ καὶ συνάμα εἰρωνική, ποὺ ἔκαμε τὸν Φραγκίσκο νὰ σκιρτήση ἀπὸ ἐλπίδα, τὸν βασιλέα ἀπὸ περιέργεια, καὶ τὸν Ἐρρίκο ἀπὸ θυμό.

Ἦταν ὁ ἱππότης ντὲ Παρνταγιάν, ὁ ὁποῖος προχώρησε λίγα βήματα πρὸς τὸ βασιλικὸ θρόνο καὶ τοποθετήθηκε ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἀδελφούς.

Καὶ πρὶν προφτάσουν νὰ τοῦ ἐπιβάλουν σιωπή, πρὶν ὁ Ἐρρίκος συνέλθη ἀπὸ τὴν ἔκπληξι ποὺ τοῦ προξένησε ἡ ἐπέμβασι τοῦ ἀγνώστου, ὁ ἱππότης ἐξακολούθησε :

— Μεγαλειότατε, σᾶς ζητῶ χίλιες φορὲς συγνώμη γιὰ τὴν ἀτρέπειά μου. Ἐπειδὴ ὅμως ἔχω προσκληθεῖ ἐδῶ ὡς μάρτυς, ὀφείλω νὰ μιλήσω καὶ νὰ πῶ στὸ στρατάρχη Ἐρρίκο Μονμορανσὺ ὅτι ἡ ἀπάντησι στὴν ἄσχετη ἐρώτησί του δὲν ἐνδιαφέρει καθόλου τὴν ὑμετέρα μεγαλειότητα.

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ ; φώναξε ὁ Ἐρρίκος. Ποιὸς εἶστε ἐσεῖς ποὺ τολμᾶτε νὰ μιλᾶτε μπρὸς στὸ βασιλιὰ χωρὶς νὰ ρωτηθῆτε ;

— Δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει ἐσύς ποιος εἶμαι ἐγώ, κύριε στρατάρχα, ἀποκρίθηκε ὁ ἱππότης. Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει εἶνε ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ κάνοιμε λόγο γιὰ τὴν ὁδὸ Μπετιζιό, ἂν δὲν μιλήσουμε προτήτερα γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μάντιδος».

Ὅσο μιλοῦσε ὁ τολμηρὸς νέος, τόσο περισσότερο ταρασσόταν ὁ Ἐρρίκος ντὲ Μονμορανσὺ καὶ ἔννοιωθε τὸ ἔδαφος νὰ ξεφεύγη κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Καταλάβαινε πὼς κ' ἡ δική του συνωμοσία θ' ἀτεκαλύπτετο.

— Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά ; ἀνέκραξε ἀδημονῶντας ὁ βασιλεύς.

— Τί σημαίνουν, μεγαλειότατε ; εἶπε ὁ ἱππότης. Σημαίνουν ὅτι ὁ ἐρώτησι τοῦ κυρίου στρατάρχου ἦταν ἐντελῶς ἄσχετη μὲ τὴν ὑπόθεσι, γιὰ τὴν ὁποία παρουσιαστήκαμε μπροστά σας.

— Εἶνε ἀλήθεια, εἶπε ὁ Κάρολος Θ'. στὸν Ἐρρίκο Μονμορανσύ, ὅτι ἡ ἐρώτησί σας ἦταν ἐντελῶς ἄσχετη ;

Ὁ Ἐρρίκος ἄφησε ἕναν βαθὺν ἀναστεναγμὸ κι' ἀποκρίθηκε :

— Εἶνε ἀλήθεια !

Ὁ Φραγκίσκος ντὲ Μονμορανσὺ ἔριξε τότε στὸν Παρνταγιὰν ἕνα βλέμμα ὅλο εὐγνωμοσύνη σὰν νὰ τοῦλεγε :

— Μοῦ σώσατε τὴ ζωή ! Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου !...

Ὁ βασιλεὺς ὅμως, φύσει περίεργος καὶ φιλόπαιπος, ξαναρώτησε τὸν Ἐρρίκο :

— Καὶ ὅμως, ἐξοχότατε, πρὸ ὀλίγου ἀναφέρατε κάποιο μέγαρο τῆς ὁδοῦ Μπετιζιό. Περὶ τίνος πρόκειται ; Ἐξηγηθῆτε μου. Σᾶς προστάζω...

Ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι ὁ βασιλεὺς ρωτοῦσε γιὰ τὸ μέγαρο τοῦ Κολινύ, ὅπου συνεδρίαζαν οἱ Οὐγενότοι.

Ὁ Ἐρρίκος κατάλαβε ὅτι ἡ ζωή του ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν ἑτοιμότητά του καὶ γεμᾶτος ἀγανάκτησι, γιατὶ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ πῆ ἕνα ψέμμα γιὰ νὰ σώση τὸν ἀδελφό του, εἶπε :

— Μεγαλειότατε, πρόκειται γιὰ τὸ μέγαρο τῆς δουκίσσης Γκύζη... Κάποια γυναικοδουλειά !...

— Ἀ, ἄ ! Κατάλαβα ! εἶπε ὁ Κάρολος χαμογελῶντας πονηρά.

— Ὁμολογῶ, μεγαλειότατε, ἐξακολούθησε ὁ Ἐρρίκος, ὅτι θὰ ἦταν πολὺ δυσάρεστο γιὰ μένα νὰ διηγηθῶ μιὰ τέτοια ἱστορία, ἀφοῦ μάλιστα πρόκειται γιὰ τὸν δοῦκα Γκύζη, ποὺ εἶνε φίλος μου.

Μόλις ὁ βασιλεὺς ἔπαψε νὰ γελᾶη, ὁ Φραγκίσκος ὑποκλίθηκε καὶ τοῦ εἶπε :

— Μεγαλειότατε, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ἐπικαλεστῶ τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴ συνδρομή σας γιὰ νὰ ἀποδοθῆ ἡ ἐλευθερία σὲ δυὸ δυστυχισμένες γυναῖκες, ποὺ ἀπήχθησαν διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν κατοικία τους καὶ βρίσκουνται τώρα φυλακισμένες.

Ὁ Κάρολος Θ'. κύτταξε τὸν Μονμορανσὺ μὲ τὸ πρόσωπο ἀλλαγμένο καὶ τὸ βλέμμα ἀτλανές, ὅπως τοῦ συνέβαινε συχνὰ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σφοδρὴ συγκίνησι. Ἐπὶ τέλους συνῆλθε καὶ ψέλλισε :

— Ναί, ἀλήθεια, Μονμορανσύ. Ἐξηγήσου, τὶ θέλεις ;

(Ἀκολουθεῖ)

Ἦταν ὁ ἱππότης ντὲ Παρνταγιάν, ὁ ὁποῖος προχώρησε λίγα βήματα πρὸς τὸ βασιλικὸ θρόνο...